

[Kristen Amby.]

muner, maaske først og fremmest en Del vestjyske Landkommuner, i øvrigt ogsaa en Del Bykommuner, der paa Grund af baade erhvervsmæssige og andre Forhold er daarligt stillede, og indtil Spørgsmaalet om Forholdet mellem de forskellige Arter af Skatter er undersøgt grundigt og sagligt i en Kommission — og jeg i hvert Fald har intet imod, at Ledetraaden for en saadan Kommissions Arbejde blev dette, at Borgere, der er økonomisk ens stillede, behandles skattemæssigt ens —, er vi villige til for de daarligst stillede Kommuner, hvor Skatten virkelig trykker, enten det nu drejer sig om By eller Land, gennem Staten at give et Tilskud, saaledes at Skatterne dér kan sættes ned. Men vi maa af de Grunde, baade principielle og saglige, jeg har fremført, vedvarende vende os imod, at man netop nu vil gennemføre en principielt saa gennemgribende Lovgivning, som maaske økonomisk ikke er saa gennemgribende, som den ser ud til.

Det undrer mig ogsaa, at Ministeren siger, som han sagde over for det ærede Medlem Hr. Korsgaard, da vi behandlede Lovforslaget om personlig Skat, at han ikke vilde have et saadant Spørgsmaal begravet i en Kommission. Hvorfor skal det dog hedde, at et Problem begraves i en Kommission? Regeringen kunde da nok sørge for, hvordan det gik i en saadan Kommission, vel ogsaa sørge for Tempoet. Finansministeren har udtrykkelig her i Tinget sagt, at efter hans Mening maatte en Kommission, som han jo ogsaa mener er nødvendig og rimelig, kunne arbejde hurtigt. Naar Regeringen nu for de daarligst stillede Kommuner, der trænger til Hjælp, af Oppositionen faar Tilbud om en saadan Hjælp gennem Statsmagten, naar den faar Tilbud om en saglig, fordomsfri og velvillig Behandling i en Kommission af disse omfattende Skatteproblemer, kan jeg kun opfatte Ministerens Genfremsættelse af dette Lovforslag, uændret, som Forsøg paa et Diktat over for Oppositionen — jeg kan ikke opfatte det som andet. Der er ikke ringeste Tilbud heri, men Tiden vil jo vise, om jeg har Ret. Det er jo muligt, der ogsaa i Regeringspartierne er Kræfter, der arbejder med os mod Ministeren. Det skulde kun glæde mig, om det var Tilfældet.

Nøhr: Jeg skal ligesom ved Behandlingen sidste Vinter paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Udligningsforslag til velvillig Drøftelse og til Gennemførelse. Til de Udtalelser, jeg fremsatte i Vinter ved

Lovforslagets Behandling her, har jeg foreløbig ikke meget at føje. Der er dog en enkelt Ting, jeg gerne vil fremhæve. Jeg vil gøre det høje Ting opmærksom paa, at de Beregninger, der efter Folketingsudvalgets Ønske i Vinter blev foretaget af Ministeriet vedrørende Udligningens Virkninger i en Række Kommuner i alle Amter i Landet, med meget stor Tydelighed viser, at Loven i sine praktiske Virkninger netop vil opfylde, hvad der er tilsigtet med den. Kommune for Kommune kan man af disse Beregninger læse Lovforslagets Tendens ganske klart, og Tendensen er den, at Toppen af de kommunale Byrder gennem det foreslaaede Fordelingssystem føres fra de vanskeligst stillede Kommuner over til de særdeles godt stillede, vel at mærke uden at Kommunernes jævne Middelstand, om jeg maa bruge et saadant Udtryk, væsentlig berøres.

Efter at Lovforslagets rigtige Tendens og Virkning gennem de nye Beregninger saaledes kun er blevet yderligere understreget, kan vi forhaabentlig nu imødesee en snarlig Gennemførelse af det. Det er ingenlunde for tidligt, at der i hvert Fald i nogen Grad raades Bod paa Uligheden i de kommunale Byrders Fordeling. Gennemførelsen af Udligningsforslaget, der, som tidligere fremhævet, vil betyde i Penge ca. 20 Mill. Kr. til de fattige Kommuner Landet over, hvoraf de 11 Millioner skal udredes af det samlede Hovedstadsomraade, er en Retfærdighedshandling, som der ikke er nogen Grund til længere at tøve med at udføre. At der forberedes en almindelig Behandling af Skatteproblemerne gennem en Kommissionsdrøftelse, kan de vanskeligst stillede Kommuner ikke foreløbig ernære sig ved.

Blandt de mærkelige Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Kristen Amby for et Øjeblik siden fremsatte, var der ogsaa en Udtalelse om, at han havde en Fornemmelse af, at Udligningsforslagets Fremsættelse i uforandret Skikkelse kunde tyde paa, at det fremkom som et Diktat. Lidt senere sagde det ærede Medlem imidlertid, at ved Udvalgsdrøftelsen i Vinter af Lovforslaget var man kun naaet til lige at komme i Gang med Arbejdet. Men naar man i Vinter kun naaede lige at komme i Gang med Arbejdet i Udvalget, synes jeg virkelig, det er meget naturligt, at Lovforslaget nu fremsættes uforandret, saaledes at den Udvalgsdrøftelse, man kun naaede lige at faa paabegyndt, nu vil kunne fortsættes. Heri er der virkelig ikke noget, der smager af Diktat. Selvfølgelig skal Lovforslaget være Genstand for en Forhandling, men for-